

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția a treia

CAUZA ADRIAN CONSTANTIN ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 21175/03)

Hotărâre

Strasbourg

12 aprilie 2011

Definitivă

12/07/2011

Hotărârea a devenit definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Adrian Constantin împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, *președinte*, Corneliu Bîrsan, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Nona Tsotsoria, Kristina Pardalos, *judcători*, și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

După ce a deliberat în camera de consiliu, la 22 martie 2011,
Pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

Procedura

1. La originea cauzei se află cererea nr. 21175/03 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, Adrian Constantin („reclamantul”), a sesizat Curtea la 9 iunie 2003 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Reclamantul este reprezentat de Mariana Florica Nedelcu, avocat în Brăila. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Invocând art. 6 § 1 și 3 lit. a) și b) din convenție, reclamantul pretinde, în special, faptul că schimbarea încadrării juridice a faptelor, realizată de Curtea Supremă de Justiție în timpul deliberării, l-a împiedicat să își exercite dreptul la apărare și că examinarea probelor de către această instanță a făcut procedura penală declanșată împotriva sa inechitabilă.

4. La 23 mai 2008, președintele Secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu art. 29 § 1 din convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

În fapt

A. Circumstanțele cauzei

5. Reclamantul s-a născut în 1955 și locuiește în Brăila.

6. Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Brăila din 24 aprilie 2000, reclamantul a fost trimis în judecată pentru abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată, infracțiune pedepsită la art. 248 coroborat cu art. 248¹ C. pen. Acesta era acuzat de a fi plătit ilegal suma de 15 000 dolari americani unei societăți canadiene în temeiul unui contract încheiat între societatea pe care acesta o conducea în România și respectiva societate canadiană, în condițiile în care contractul nu era încă definitiv.

7. Sesizat cu privire la această cauză, Tribunalul Brăila a reținut că, la 3 septembrie 1997, în calitate de reprezentant al societății de stat C., reclamantul a încheiat un contract cu societatea canadiană S., prin care aceasta din urmă se angaja să obțină din partea mai multor investitori o majorare a capitalului societății C., în vederea modernizării sale. Art. 7 alin. (2) din respectivul contract prevedea că societatea C. urma să plătească un acot de 15 000 USD din comisionul datorat societății S. pentru demersurile necesare, în cazul în care contractul urma să fie aprobat de Fondul Proprietății de Stat (denumit în continuare „FPS”). Instanța a constatat că plata, efectuată la 13 ianuarie 1998, a sumei de 15 000 USD către societatea S., a fost efectuată doar după ce FPS i-a comunicat societății C., la 3 decembrie 1997, observațiile sale cu privire la dispozițiile contractului din 3 septembrie 1997, și după ce i-a cerut, la 15 decembrie 1997, să îi furnizeze documentele necesare pentru majorarea capitalului, fapte care reprezentau, în opinia instanței, o aprobare implicită a contractului.

8. Considerând că prejudiciul pretins provocat de reclamant nu atingea nivelul care să permită încadrarea infracțiunii ca fiind în formă calificată, prin hotărârea din 18 aprilie 2001, Tribunalul Brăila a schimbat încadrarea juridică a faptelor și l-a achitat pe reclamant de acuzația de abuz în serviciu contra intereselor publice.

9. Această hotărâre a fost confirmată în apel de Curtea de Apel Galați, la 28 septembrie 2001.

10. Prin decizia din 10 decembrie 2002, în urma recursului parchetului, Curtea Supremă de Justiție a casat hotărârile anterioare. Aceasta a considerat că, în lipsa unei aprobări exprese a contractului din 3 septembrie 1997 de către FPS, suma de 15 000 USD a fost plătită ilegal.

11. În timpul deliberării, Curtea Supremă de Justiție a considerat că nu a fost vorba de o greșală intenționată din partea reclamantului, care doar interpretase greșit documentele trimise de FPS. În consecință, aceasta a decis să schimbe încadrarea juridică a faptelor de care reclamantul era acuzat, conform art. 334 C. proc. pen., în neglijență în serviciu, infracțiune prevăzută la art. 249 C. pen. Aceasta l-a condamnat pe reclamant la un an de închisoare cu suspendare, la plata sumei de 15 000 USD societății C. și la plata cheltuielilor de judecată în valoare de 4 milioane de lei.

II. Dreptul intern relevant

12. Dispozițiile relevante ale Codului penal prevăd următoarele:

Art. 248

(Abuzul în serviciu contra intereselor publice)

„Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.”

Art. 248¹

(Abuzul în serviciu în formă calificată)

„Dacă faptele prevăzute în art. [...] și 248 au avut consecințe deosebit de grave, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.”

Art. 249 alin. (1)

(Neglijența în serviciu)

„Încălcarea din culpă, de către un funcționar public, a unei îndatoriri de serviciu, prin neîndeplinirea acesteia sau prin îndeplinirea ei defectuoasă, dacă s-a cauzat o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia ori o vătămare importantă intereselor legale ale unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă.”

13. Dispozițiile relevante ale Codului de procedură penală prevăd următoarele:

Art. 334

(Schimbarea încadrării juridice)

„Dacă în cursul judecății se consideră că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare urmează a fi schimbată, instanța este obligată să pună în discuție noua încadrare și să atragă atenția inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă sau eventual amânarea judecății, pentru a-si pregăti apărarea.”

Art. 408¹

„(1) Hotărârile definitive pronunțate în cauzele în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a unui drept prevăzut de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale pot fi supuse revizuirii, dacă consecințele grave ale acestei încălcări continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.

(2) Pot cere revizuirea:

- a) persoana al cărei drept a fost încălcat;
- b) soțul și rudele apropiate ale condamnatului, chiar și după moartea acestuia;
- c) procurorul.

(3) Cererea de revizuire se introduce la Înalta Curte de Casație și Justiție, care judecă cererea în complet de 9 judecători.

(4) Cererea de revizuire se poate face în termen de un an de la data rămânării definitive a hotărârii Curții Europene a Drepturilor Omului.

[...]

(8) Când instanța constată că cererea este fondată:

a) desființează, în parte, hotărârea atacată sub aspectul dreptului încălcat și, rejudecând cauza, cu aplicarea dispozițiilor din capitolul III, secțiunea II, înlătură consecințele încălcării dreptului;

b) desființează hotărârea și, când este necesară administrarea de probe, dispune rejudecarea de către instanța în fața căreia s-a produs încălcarea dreptului, aplicându-se dispozițiile din capitolul III, secțiunea II [...]

În drept

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 și a art. 6 § 3 lit. a) și b) din convenție

14. Reclamantul pretinde că examinarea probelor de către Curtea Supremă de Justiție a făcut procedura penală declanșată împotriva sa inechitabilă și că schimbarea încadrării juridice a faptelor de care era acuzat în timpul deliberării l-a împiedicat să își exercite dreptul la apărare. Acesta invocă art. 6 § 1 și art. 6 § 3 lit. a) și b) din convenție, ale cărui părți relevante sunt redactate după cum urmează:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...] care va hotărî [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

[...]

3. Orice acuzat are, în special, dreptul:

a) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa;

b) să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale;

[...]”

A. Cu privire la admisibilitate

15. Curtea constată că cererea nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 din convenție. De asemenea, Curtea subliniază că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

16. Reclamantul denunță încălcarea dreptului său la un proces echitabil și a dreptului său la apărare ca urmare a examinării probelor administrate în speță și a schimbării încadrării juridice a faptelor, efectuată de Curtea Supremă de Justiție, în etapa deliberării. Acesta subliniază faptul că schimbarea încadrării juridice a faptelor, care constă, în circumstanțele speței, într-o reîncadrare având în vedere faptul că a fost trimis în judecată pentru o infracțiune care presupunea o greșeală intenționată, în timp ce, în final, a fost condamnat pentru o infracțiune care presupune doar neglijență, nu i-a fost favorabilă. În fapt, reclamantul evidențiază că până la acest stadiu al procedurii fusese achitat.

17. Guvernul admite că schimbarea încadrării juridice a faptelor reproșate reclamantului, în etapa deliberării, poate fi interpretată ca fiind contrară dispozițiilor art. 6 § 3 lit. a) și b). Cu toate acestea, trebuie remarcat faptul că, în realitate, schimbarea încadrării juridice denunțate de reclamant i-a fost favorabilă. În această privință, se subliniază că pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea pentru care a fost condamnat în cele din urmă este mai ușoară decât cea prevăzută pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, de care a fost inițial acuzat.

În plus, Guvernul evidențiază faptul că schimbarea încadrării juridice menționate anterior a avut impact doar asupra elementului moral al infracțiunii, ceea ce a redus considerabil orice atingere eventuală adusă dreptului la apărare al reclamantului. În fapt, Curtea Supremă de Justiție a realizat această schimbare a încadrării juridice a faptelor doar după o analiză a documentelor furnizate la dosar de la începutul procedurii și supuse dezbaterii părților. Niciun alt document nu a fost prezentat în fața instanței de recurs.

18. Curtea reamintește că echitatea unei proceduri se apreciază în raport cu ansamblul acesteia. Dispozițiile art. 6 § 3 exprimă necesitatea acordării unei atenții deosebite notificării „acuzăției” aduse persoanei în cauză. Actul sesizării joacă un rol determinant în urmărirea penală: după notificare, persoana pusă trimisă în judecată este oficial înștiințată în scris cu privire la temeiul legal și factual al acuzațiilor care i se aduc. Art. 6 § 3 lit. a) îi recunoaște acuzatului dreptul de a fi informat nu doar cu privire la cauza acuzației, adică la faptele materiale de care este acuzat și pe care se bazează acuzația, dar și încadrarea juridică a faptelor, și aceasta în mod detaliat [*Pélissier și Sassi împotriva Franței* (MC), nr. 25444/94, pct. 51, CEDO 1999-II].

19. Sfera de aplicare a acestei dispoziții trebuie apreciată, în special, în lumina celui mai general drept la un proces echitabil garantat la art. 6 § 1 din convenție. În materie penală, o informare precisă și completă cu privire la acuzațiile aduse unui acuzat, și deci cu privire la încadrarea juridică pe care instanța o poate reține împotriva sa, este o condiție esențială a echității procedurii. Dispozițiile art. 6 § 3 lit. a) nu impun nicio formă deosebită de informare a acuzatului cu privire la natura și cauza acuzației care i se aduce. În sfârșit, există o legătură între lit. a) și b) de la art. 6 § 3, iar dreptul de a fi informat cu privire la natura și cauza acuzației trebuie analizat în lumina dreptului acuzatului de a-și pregăti apărarea (*Pélissier și Sassi*, citată anterior, pct. 52-54).

20. În speță, în ceea ce privește prima parte a capătului de cerere al reclamantului privind examinarea probelor, Curtea reamintește că nu este competentă să examineze o cerere referitoare la erorile de fapt sau de drept pretins comise de o instanță internă, cu excepția cazului și în măsura în care aceste erori pot să fi generat o atingere adusă drepturilor și

libertăților garantate de convenție. Pe de altă parte, deși convenția garantează la art. 6 dreptul la un proces echitabil, aceasta nu reglementează și admisibilitatea probelor sau examinarea acestora, materie care intră în primul rând sub incidența dreptului intern și a instanțelor naționale [a se vedea, *Garcia Ruiz împotriva Spaniei* (MC), nr. 30544/96, pct. 28, CEDO 1999-I]. Curtea nu poate aprecia ea însăși elementele de fapt care au condus o instanță națională la adoptarea unei astfel de decizii și nu a alteia, altfel aceasta ar acționa ca o instanță de gradul trei sau patru și ar încălca limitele misiunii sale [Kemmache împotriva Franței (nr. 3), hotărârea din 24 noiembrie 1994, pct. 44, seria A nr. 296-C]. Prin urmare, în absența oricărui indiciu de arbitrar, Curtea consideră că examinarea probelor de către Curtea Supremă de Justiție nu poate duce la o încălcare a art. 6 § 1 din convenție. Rămâne de analizat chestiunea schimbării încadrării juridice a faptelor de către Curtea Supremă de Justiție.

21. Curtea nu dorește să conteste dreptul Curții Supreme de Justiție, conform art. 334 C. proc. pen., de a schimba încadrarea juridică a acuzației cu care a fost sesizată în mod legal (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Pélissier și Sassi* citată anterior, pct. 62). Totuși, aceasta observă faptul că acest drept era însoțit de garanții procedurale în favoarea inculpatului. În fapt, conform dreptului intern, instanța care consideră că încadrarea juridică dată faptelor prin actul de trimitere în judecată trebuie modificată trebuie să solicite părților să își prezinte observațiile cu privire la acest subiect și să transmită inculpatului faptul că are dreptul de a solicita examinarea cauzei la sfârșitul ședinței sau amânarea ședinței pentru a-și putea pregăti apărarea (supra, pct. 13). Garanțiile procedurale menționate anterior se aplică oricărei schimbări de încadrare juridică, indiferent de elementul infracțiunii (legal, material sau moral) vizat.

22. În speță, Curtea Supremă de Justiție a schimbat încadrarea juridică a faptelor doar în timpul deliberării, deci după încheierea dezbaterilor (a se vedea, în același sens, *Pélissier și Sassi*, citată anterior, pct. 55). În mod evident, era prea târziu pentru exercitarea dreptului la apărare (a se vedea, *a contrario*, *Dallos împotriva Ungariei*, nr. 29082/95, pct. 47-53, CEDO 2001-II, și *Vesque împotriva Franței*, hotărârea din 7 martie 2006, nr. 3774/02, pct. 42-43).

23. În plus, Curtea constată că, în ceea ce privește elementul moral, infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice prevăzută la art. 248 C. pen. reținută inițial împotriva reclamantului este diferită de infracțiunea de neglijență în serviciu prevăzută la art. 249 C. pen. pentru care acesta a fost condamnat în cele din urmă (a se vedea și *Drassich împotriva Italiei*, nr. 25575/04, pct. 39, 11 decembrie 2007). În fapt, dacă în primul caz, există infracțiune doar dacă există intenție, în al doilea caz, culpa este suficientă. Curtea observă că elementul moral al infracțiunii de neglijență în serviciu nu a fost niciodată dezbătut de părți și că schimbarea încadrării juridice efectuată de Curtea Supremă de Justiție poate fi, prin urmare, percepută ca surprinzându-l pe reclamant.

24. În fapt, Curtea reține că reclamantului nu i s-a reproșat niciodată, de către autoritățile judecătorești, o eventuală neglijență în serviciu. Actul de trimitere în judecată și examinarea de către toate instanțele de fond vizau infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice; în plus, înainte de verdictul instanței de prim grad, acuzațiile vizau chiar un abuz în formă calificată, din cauza valorii prejudiciului.

25. În aceste condiții, Curtea nu poate admite argumentul Guvernului conform căruia orice eventuală atingere adusă dreptului la apărare al reclamantului a fost considerabil redusă ca urmare a faptului că schimbarea încadrării juridice menționată anterior a avut impact doar asupra elementului moral al infracțiunii. Bineînțeles, este adevărat că noua interpretare a probelor efectuată de Curtea Supremă s-a bazat pe fapte, astfel cum acestea au fost stabilite de instanțele inferioare. Bineînțeles, Curtea reamintește că acuzatul are dreptul de a fi informat nu doar cu privire la faptele materiale de care este acuzat și pe care se bazează acuzația, dar și cu privire la încadrarea juridică a faptelor, și aceasta în mod detaliat (supra, pct. 19 și, *mutatis mutandis*, *Penev împotriva Bulgariei*, nr. 20494/04, pct. 42, 7 ianuarie 2010). În această privință, Curtea subliniază faptul că nu este deloc vorba despre a aprecia temeinicia mijloacelor de apărare pe care reclamantul le-ar fi putut invoca dacă ar fi avut posibilitatea de

a dezbate infracțiunea pentru care a fost condamnat în cele din urmă. Aceasta evidențiază doar faptul că se poate susține că aceste motive erau diferite de cele alese pentru a contesta acuzația principală (*Pélissier și Sassi*, citată anterior, pct. 60 și 62, *Sadak și alții împotriva Turciei*, nr. 29900/96, 29901/96, 29902/96 și 29903/96, pct. 55, CEDO 2001-VIII, *Drassich*, citată anterior, pct. 40).

26. Curtea nu poate admite nici argumentul Guvernului, conform căruia schimbarea încadrării juridice realizate de Curtea Supremă i-a fost favorabilă reclamantului, având în vedere pedeapsa mai ușoară prevăzută pentru infracțiunea de neglijență în serviciu. În această privință, ea constată că doar în urma hotărârii Curții Supreme de Justiție reclamantul a fost condamnat pentru prima oară.

27. Având în vedere toate aceste elemente, Curtea consideră că s-a adus o atingere dreptului reclamantului de a fi informat în mod detaliat cu privire la natura și cauza acuzației aduse împotriva sa, precum și dreptului său de a dispune de timpul și facilitățile necesare apărării sale.

28. Prin urmare, a fost încălcat art. 6 § 3 lit. a) și b) din convenție, coroborat cu § 1 de la același articol, care prevede o procedură echitabilă.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din convenție

29. Art. 41 din convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

30. Reclamantul solicită 220 502 RON pentru prejudiciul material suferit. Acesta repartizează suma menționată anterior după cum urmează: 188 000 RON care reprezintă reducerea salarială generată de îndepărtarea sa din funcția de director al societății C. și 32 502 RON care reprezintă valoarea actualizată a sumei de 7 500 USD plătite în executarea hotărârii Curții Supreme de Justiție. De asemenea, reclamantul solicită 50 000 EUR pentru prejudiciul moral suferit ca urmare a condamnării sale penale de către Curtea Supremă de Justiție.

31. Invocând jurisprudența Curții, Guvernul consideră în primul rând că aceasta nu poate specula cu privire la rezultatul unei proceduri conforme art. 6 din convenție și, prin urmare, îi cere să respingă cererea de despăgubire materială. De asemenea, acesta afirmă că sumele indicate de reclamant sunt speculative. În ceea ce privește suma care reprezintă reducerea salarială generată de îndepărtarea sa din funcția de director, Guvernul subliniază faptul că reclamantul nu a oferit niciun raport de expertiză în sprijinul cererii sale și că, în fapt, a fost îndepărtat din funcția de director în 2001, cu mult înainte de condamnarea sa de către Curtea Supremă de Justiție. În ceea ce privește valoarea actuală a sumei de 7 500 USD, în realitate, aceasta se ridică la 27 181 RON, conform indicelui prețurilor de consum indicat de Institutul Național de Statistică pentru perioada octombrie 2005 – noiembrie 2008. În sfârșit, Guvernul consideră că redeschiderea procedurii, în baza art. 408¹ C. proc. pen., este o cale adecvată de remediere a unei eventuale încălcări constatate. În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul consideră că suma solicitată este speculativă și excesivă prin raportare la jurisprudența Curții.

32. În primul rând, Curtea consideră că, atunci când o persoană fizică, precum în speță, a fost condamnată în urma unei proceduri bazate pe încălcări ale cerințelor art. 6 din convenție, un nou proces sau o redeschidere a procedurii la solicitarea persoanei în cauză reprezintă în principiu o cale adecvată de remediere a încălcării constatate (*Mircea împotriva României*, nr. 41250/02, pct. 98, 29 martie 2007; *Dragotoniș și Militaru-Pidhorni împotriva României*, nr. 77193/01 și 77196/01, pct. 55, 24 mai 2007). În această privință, constată că art.

408¹ C. proc. pen. permite revizuirea unui proces pe plan intern în cazul în care Curtea a constatat încălcarea drepturilor și a libertăților fundamentale ale unui reclamant.

33. Apoi, Curtea subliniază faptul că singura bază care trebuie reținută pentru acordarea unei reparații echitabile constă, în speță, în faptul că reclamantul nu a putut să beneficieze de garanțiile art. 6. Bineînțeles, Curtea nu poate specula cu privire la rezultatul procesului în caz contrar, dar consideră rezonabil să se considere că persoana în cauză a suferit o pierdere de oportunitate (*Pélissier și Sassi*, citată anterior, pct. 80, *Miriaux împotriva Franței*, nr. 73529/01, pct. 42, 26 septembrie 2006). La aceasta se adaugă un prejudiciu moral care nu poate fi remediat prin constatarea încălcării convenției din prezenta hotărâre. Pronunțându-se în echitate, în conformitate cu art. 41, Curtea acordă reclamantului 3 200 EUR pentru toate prejudiciile.

B. Cheltuieli de judecată

34. De asemenea, fără a prezenta vreo factură sau vreo notă a onorariilor, reclamantul solicită 9 500 RON pentru cheltuielile efectuate în fața instanțelor interne, care reprezintă onorariile avocatului și cheltuielile cu transportul.

35. Guvernul subliniază faptul că reclamantul nu a oferit niciun document justificativ în sprijinul cererii sale și că, printre documentele din dosarul intern, nu există niciun document care să ateste plata onorariilor avocatului. De altfel, acesta consideră că suma solicitată de reclamant este speculativă.

36. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, Curtea reține că reclamantul nu a prezentat documente justificative în sprijinul solicitării sale. Prin urmare, aceasta trebuie respinsă.

C. Dobânzi moratorii

37. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

Pentru aceste motive, Curtea, în unanimitate,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a fost încălcat art. 6 § 1 și art. 6 § 3 lit. a) și b) din convenție în ceea ce privește echitatea procedurii;
3. *Hotărăște*:
 - a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânerei definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din convenție, suma de 3 200 EUR (trei mii două sute euro), care trebuie convertită în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății, pentru prejudiciul material și moral, la care se va adăuga orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;
 - b) că, de la data de expirare a termenului menționat și până la momentul efectuării plății, această sumă va fi majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale.
4. *Respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 12 aprilie 2011, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Preşedinte